

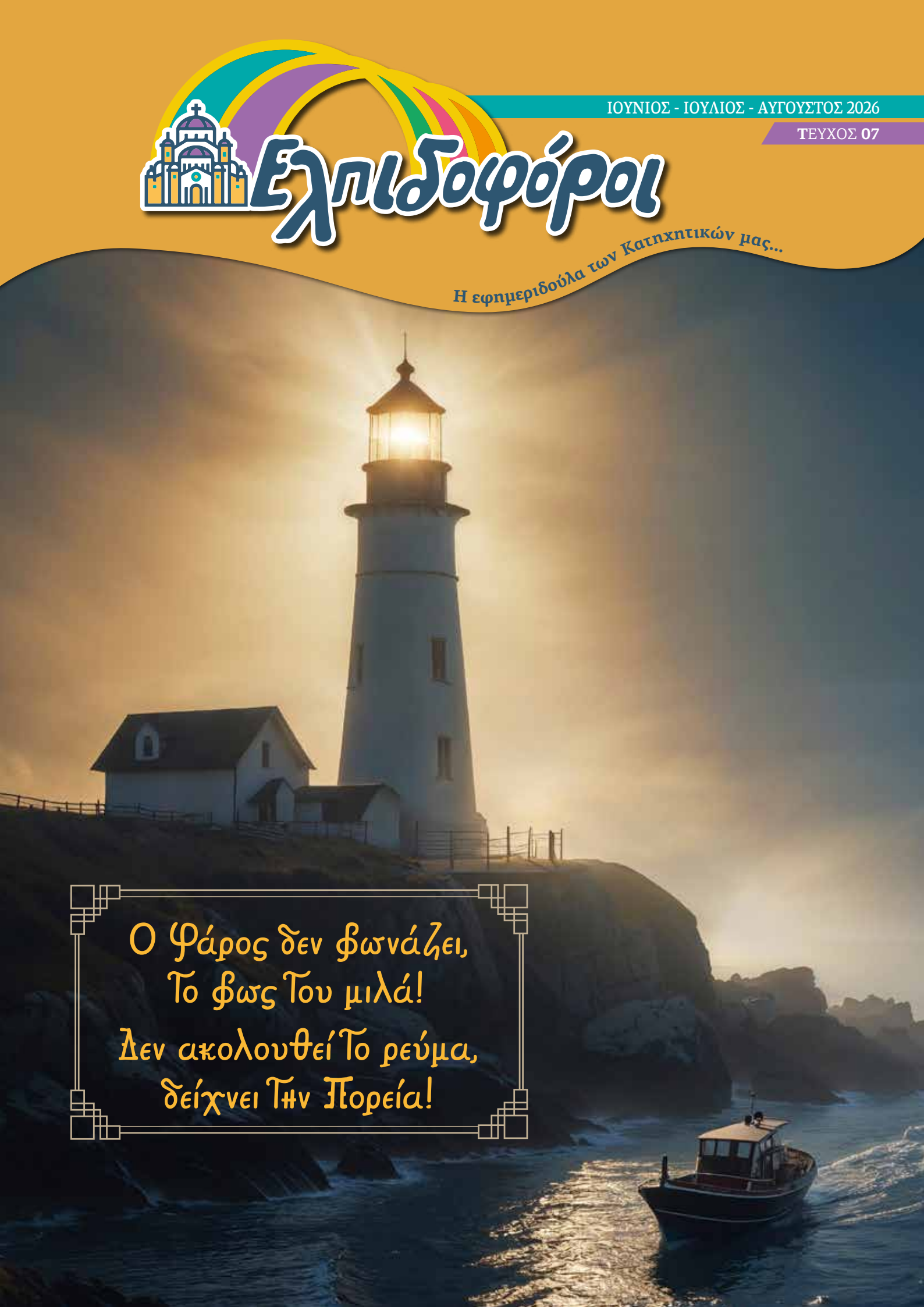

Ελπίδοφόροι

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2026

ΤΕΥΧΟΣ 07

Η εφημεριδούλα των Κατηχητικών μας...

Ο Φάρος δεν φωνάζει,
Το φως Του μιλά!
Δεν ακολουθεί Το ρεύμα,
Δείχνει Την Πορεία!

Είσαι Χριστιανός; Γίνε Φάρος!

Δείτε την γαλήνη που έχει ο φάρος, ακόμα και όταν κτυπιέται αλύπητα από τα μανιασμένα κύματα. Δεν φοβάται, δεν δειλιάζει, γιατί γνωρίζει ότι έχει βαθιά και γερά θεμέλια.

Έτσι λοιπόν και ο άνθρωπος, ο οποίος βιώνει την εν Χριστώ ζωή! Μένει γαλήνιος ακόμα και μέσα στους πειρασμούς και τις δοκιμασίες, ακόμα και όταν τα αλύπητα κύματα του πόνου και των πειρασμών τον κτυπούν.

Έχει ταπείνωση, μετάνοια, πίστη και ελπίδα στον Θεό. Έχει νιώσει την αγάπη του Θεού στην ύπαρξή του και γι' αυτό δεν φοβάται πλέον. **Είναι ελεύθερος!**

Ο άνθρωπος του Θεού, είναι σαν έναν φάρο. Φωτίζει και καθοδηγεί τους χαμένους, αυτούς που χρειά-

ζονται βοήθεια για να μη χάσουν την πορεία τους και γκρεμιστούν στα άγρια βράχια, αλλά και αυτούς που έχασαν την πορεία τους και προσπαθούν να την επαναφέρουν. Μένει αμετακίνητος απέναντι στην αμαρτία, μένει πράος, ήσυχος και ειρηνικός, όταν τον κτυπήσουν πειρασμοί και δυσκολίες. **Φωτίζει, ζεσταίνει, παρηγορεί!**

Η επίγεια ζωή μας είναι σαν την θάλασσα, γεμάτη εκπλήξεις! Άλλοτε ευχάριστες, άλλοτε δυσάρεστες.

Χωρίς Χριστό η ζωή μας δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μία βρώμικη σταγόνα μπροστά στον αιώνιο και απέραντο ωκεανό της Χάριτος, που η εν Χριστώ ζωή προσφέρει στον άνθρωπο.

Στον φάρο όλα τα καράβια θέλουν να πλησιάσουν, όπως και σε μια σό-

μπα τις παγωμένες μέρες του Χειμώνα!

Είσαι Χριστιανός; Γίνε φάρος για τους άλλους. Όχι με λόγια, όχι με υποδείξεις. Αλλά με την σιωπή σου, με την ταπείνωσή σου, με την συγχωρητικότητα σου, με την αγάπη σου, με την μετάνοιά σου, με την ζωή σου.

Είσαι Χριστιανός; Γίνε φάρος... πάψε να φοβάσαι τα κύματα των πειρασμών, πάψε να απελπίζεσαι με τις πρώτες δυσκολίες. Έχεις Οδηγό της ζωής σου τον Αρχηγό της Ζωής και του Θανάτου, έχεις Πατέρα που σε αγαπά, έχεις Θεό που έγινε Άνθρωπος για σένα!

Είσαι Χριστιανός; Μάλλον... ας ρωτήσει ο καθένας τον εαυτό του: Είμαι Χριστιανός;

Κωνσταντίνα

«DIEM PERDIDI»

Καλοκαίρι και συνεχώς ακούγονται λέξεις και φράσεις όπως βαριέμαι, δεν έχω τι να κάνω, δεν βρίσκω τίποτα ενδιαφέρον... Κι όμως το καλοκαίρι είναι η καλύτερη περίοδος να φορτίσουμε μπαταρίες, πνευματικές και σωματικές και να θέσουμε νέους στόχους για την χρονιά, η οποία αρχίζει από Σεπτέμβριο.

Θα μπορούσαμε να πούμε, ότι όλη η ουσία της ανθρώπινης ζωής συγκεντρώνεται στις πιο πάνω λατινικές λέξεις τις επιγραφής **«DIEM PERDIDI»: «ΕΧΑΣΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ».**

Λέγεται πως τις είπε ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Τίτος, όταν πέρασε μια μέρα, χωρίς να κάνει μια αγαθή πράξη!

Μια ιδιαίτερη προσωπικότητα του εικοστού αιώνα, που πολλοί χαρακτήρισαν «τυχοδιώκτη της αγάπης» και άλλοι «ο άνθρωπος που αγάπησε

τους λεπρούς», είναι ο Ραούλ Φολλερώ, ο οποίος αγωνίστηκε σ' όλη του τη ζωή, για να μην πει ποτέ τις λέξεις **«DIEM PERDIDI».**

Συμβουλευοντας τους νέους ο Φολλερώ γράφει:

«Η μεγαλύτερη δυστυχία που μπορεί να σας βρει, είναι να μην γίνεστε χρήσιμοι σε κανέναν...».

Ο Φολλερώ αγκάλιασε τους λεπρούς και έκανε το παν για την θεραπεία τους, ώστε να εξαφανιστεί η λέπρα.

Το ίδιο καλείται να πράξει και κάθε Χριστιανός. Να κάνει το παν για να καθαριστεί η κοινωνία από την ηθική λέπρα, όπως και να απλώσει το χέρι του στον κάθε πεινασμένο και να του δώσει έστω και ένα «δί-λεπτο».

Μπορούμε να καλλιεργήσουμε Πνευματικά τον εαυτό μας, με Προσευχή και Μελέτη και φυσικά να

φροντίσουμε και για τον διπλανό μας.

Οι ανάγκες δεν τελειώνουν ποτέ... η Αγάπη όμως βρίσκει τρόπους και δημιουργεί δρόμους.

Ο Χριστιανός είναι μιμητής Χριστού και ο Χριστός είναι η ίδια η Αγάπη.

Αν θες όλα γίνονται... δεν δικαιολογείται η φράση βαριέμαι, δεν έχω τι να κάνω...

ΠΑΝΤΑ υπάρχει κάτι. Για σένα ή για κάποιον άλλο.

Ο χρόνος είναι πολύτιμος και οι μέρες μας στη γη μετρημένες.

Ας μην επιτρέψουμε λοιπόν στον εαυτό μας, πριν κοιμηθούμε το βράδυ να πει;

«DIEM PERDIDI»: «ΕΧΑΣΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ».

Άννα Σημ.

Τρίμηνη νεανική εφημερίδα με την ευλογία του Μητροπολίτου μας Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανού
τηλ. επικοινωνίας: 6947.182.560 email: kwnstantinayianopoulos@gmail.com

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ Η Ελπίδα δεν στοιχίζει τίποτα!..

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ!

Υπάρχουν δάκρυα που κανείς δεν βλέπει.
 Δάκρυα που πέφτουν τη νύχτα, όταν όλα έχουν παύσει.
 Δάκρυα μιας μόνας που αγωνιά για το παιδί της.
 Ενός πατέρα που παλεύει να κρατήσει όρθιο το σπίτι του.
 Ενός ανθρώπου που έχασε εκείνον που αγαπούσε.
 Ενός αρρώστου που φοβάται.
 Ενός νέου που νιώθει μόνος.
 Ενός ανθρώπου που χαμογελά μπροστά στους άλλους, αλλά μέσα του πονά.
 Και τότε, εκεί που η ανθρώπινη παρηγοριά δεν φτάνει, υπάρχει Εκείνη...

Η Μητέρα του Χριστού και Μητέρα όλων όσοι καταφεύγουν με πίστη κοντά Της.

Δεν είναι ξένη προς τον ανθρώπινο πόνο. Τον γνώρισε βαθιά. Στάθηκε κάτω από τον Σταυρό του Υιού Της και είδε Εκείνον που γέννησε να υποφέρει. Γι' αυτό και μπορεί να καταλάβει κάθε μητέρα, κάθε πονεμένο άνθρωπο, κάθε ψυχή που δοκιμάζεται.

Η Παναγία δεν μας υπόσχεται μια ζωή χωρίς σταυρό.

Μας διδάσκει όμως πώς να στεκόμαστε κάτω από τον σταυρό χωρίς να χάνουμε την πίστη μας.

Δεν εξαφανίζει πάντοτε αμέσως τη θλίψη, αλλά γίνεται παρουσία μέσα στη θλίψη.

Δεν αλλάζει πάντοτε τις περιστάσεις, αλλά μπορεί να αλλάξει την καρδιά μας, να της δώσει υπομονή, δύναμη και ελπίδα.

Πόσοι άνθρωποι δεν στάθηκαν μπροστά σε μια εικόνα Της χωρίς να μπορούν να αρθρώσουν ούτε μία λέξη;

Μόνο κοίταξαν. Μόνο έκλαψαν. Και αυτό ήταν προσευχή. Γιατί η Παναγία καταλαβαίνει ακόμη κι εκείνη την προσευχή που δεν γίνεται με λόγια, αλλά με δάκρυα.

Κι αν μπορούσαμε να δούμε πόσους πονεμένους ανθρώπους έχει δεχθεί μέσα στους αιώνες η μητρική Της αγκαλιά, θα καταλαβαίναμε γιατί ο λαός μας Την αποκαλεί Παρηγορήτρια, Γλυκοφιλούσα, Ελεούσα, Παραμυθία, Γοργοεπήκοο.

Σε Εκείνη πηγαίνουμε, όταν δεν ξέρουμε πού αλλού να πάμε.

Στη Μάνα. Και η μάνα δεν ζητά πολλές εξηγήσεις.

Βλέπει το παιδί της και καταλαβαίνει. Έτσι και η Παναγία μας.

Βλέπει τις πληγές που κρύβουμε. Βλέπει τις αγωνίες που δεν λέμε. Βλέπει τα δάκρυα, που σκουπίζουμε γρήγορα, για να μη μας δουν οι άλλοι.

Και τα παίρνει όλα αυτά και τα πηγαίνει στον Υιό Της. Υιέ μου, κοίταξε αυτό το παιδί που πονά.

Αυτό είναι το μεγαλείο της Θεοτόκου.

Δεν κρατά τον άνθρωπο στον εαυτό Της.

Πάντοτε τον οδηγεί στον Χριστό.

Κι όταν προσευχόμαστε στην Παναγία, δεν ζη-

τούμε να πάρει τη θέση του Θεού. Της ζητούμε να πρεσβεύσει για εμάς στον Υιό Της, όπως στην Κανά είπε απλά: Οΐνον οὐκ ἔχουσι.

Βλέπει την έλλειψή μας. Βλέπει το κενό μας. Βλέπει εκείνο που μας λείπει για να συνεχίσουμε. Και προσεύχεται.

Γι' αυτό, όταν έρθει η δύσκολη ώρα, μη ντραπείς να Της μιλήσεις απλά:

Παναγία μου, δεν αντέχω. Παναγία μου, βοήθησέ με. Παναγία μου, σκέπασε το παιδί μου.

Παναγία μου, κάνε κουράγιο την καρδιά μου.

Μπορεί να μην ακούσεις απάντηση με λόγια. Μπορεί όμως να νιώσεις εκείνη τη γλυκιά εσωτερική δύναμη που σε σηκώνει από το πάτωμα και σου λέει: **Μη φοβάσαι. Συνέχισε...**

Και τότε καταλαβαίνεις, ότι η πίστη δεν σημαίνει πως δεν θα κλάψεις.

Σημαίνει πως ακόμη και μέσα στα δάκρυά σου δεν θα είσαι μόνος.

Η Παναγία είναι εκεί! Δίπλα στη μάνα που ξενυχτά, δίπλα στον ασθενή, δίπλα στον πενθούντα, δίπλα στον φτωχό, δίπλα στον άνθρωπο που αδικήθηκε, δίπλα σε εκείνον που έπεσε και θέλει να ξανασηκωθεί.

Και με τη μητρική Της παρουσία μοιάζει να σκουπίζει τα δάκρυα ενός ολόκληρου κόσμου.

Όχι γιατί δεν θα υπάρξει ξανά πόνος.

Αλλά γιατί ο πόνος, όταν ακουμπά στην πίστη, δεν έχει τον τελευταίο λόγο.

Τον τελευταίο λόγο τον έχει πάντοτε ο Χριστός!

Η Παναγία είναι εκείνη που μας πιάνει από το χέρι και μας οδηγεί κοντά Του.

Υπεραγία Θεοτόκε, σκέπασε όσους πονάνε, παρηγόρησε όσους θρηνούν, ενίσχυσε όσους δοκιμάζονται και σπόγγισε με τη μητρική Σου αγάπη κάθε κρυφό δάκρυ της καρδιάς μας. Αμήν.

Επιδοφόρος

Ο Άγιος Ιωάννης γεννήθηκε στις 4 Ιουνίου το 1896 στο χωριό Αντάμοβκα της επαρχίας Χαρκώβ της Νότιας Ρωσίας. Ήταν ήσυχος και ευγενικός παιδί με βαθιά θρησκευτικότητα, του άρεσε να διαβάζει βίβλους Αγίων και να προσεύχεται τα βράδια όρθιος για πολλή ώρα. Τόσο πολύ εντυπωσίασε την παιδαγωγό του, που ήταν Γαλλίδα και καθολική, ώστε επηρεάστηκε από την χριστιανική ζωή του μικρού Μιχαήλ και βαπτίστηκε Ορθόδοξη.

Σε ηλικία 11 ετών, οι γονείς του, τον έστειλαν στην Στρατιωτική σχολή της Πολτάβα. Εκεί συνάντησε και τον Επίσκοπο της Πολτάβα τον Θεοφάνη που τον επηρέασε βαθειά. Το 1914 τελείωσε την Στρατιωτική σχολή και ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές του στην Θεολογική Σχολή του Κιέβου, αλλά οι γονείς του επέμεναν να πάει στην Νομική σχολή και ο Μιχαήλ έκανε υπακοή στους γονείς του. Τα χρόνια πέρασαν και τελείωσε τις σπουδές του. Τότε άρχισε ένα αντιχριστιανικό ρεύμα ν' απλώνεται στην Ρωσία, όμως ο Μιχαήλ είχε βαθειά μέσα του την Πίστη και ήταν toλμηρός.

Το 1921 έφυγε όλη η οικογένειά του και εγκαταστάθηκε στην Γιουγκοσλαβία, όπου σπούδασε στην Θεολογική Σχολή του Βελιγραδίου και για να μπορεί να ζήσει πουλούσε εφημερίδες. Το 1926 χειροτονήθηκε Διάκονος και εκάρη Μοναχός με τ' όνομα Ιωάννης στο Μοναστήρι του Μίλκοβ. Αργότερα μέχρι το 1934 διόριστηκε στην Ιερατική σχολή στην

πόλη Βιτώλια της Σερβίας όπου τελούσε Λειτουργίες και στα ελληνικά για τους Έλληνες της περιοχής που τον αγαπούσαν πολύ.

Το 1934 εξελέγη Επίσκοπος Σαγκάης. Οργάνωσε ορφανοτροφείο και μαζεύε άρρωστα φτωχά και πεινασμένα παιδιά από τους δρόμους. Ξεκίνησε με 8 παιδιά και στο τέλος έφτασε τα 3.500.

Τις νύκτες προσευχόταν πολύ και κοιμόταν πολύ λίγο. Ο Θεός του έδωσε το προορατικό χάρισμα και οι προσευχές του έφερναν την θεραπεία. Καθημερινά ήταν κοντά στους ασθενείς, τους εξομολογούσε, τους κοινωνούσε και προσευχόταν γονατιστός γι' αυτούς.

Όταν ήρθαν στην Κίνα οι κομμουνιστές, έφυγε ο Άγιος το 1951 στην Αμερική, μεταφέροντας το ποίμνιο του. Οι Επίσκοποι της Συνόδου αποφάσισαν και τον έστειλαν στην Επισκοπή του Παρισιού και των Βρυξελλών. Έτσι ο Άγιος τελούσε θείες λειτουργίες στα Γαλλικά, στα Ολλανδικά, όπως τελούσε πρώτα στα

ΓΙΑΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΔΡΆ ΣΤΗΝ ΚΑΨΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ;

Στις ημέρες μας εμφανίσθηκαν διάφοροι «προοδευτικοί», οι οποίοι ζητούν να καταργηθεί η ταφή των νεκρών και να θεοπισθεί η καύση, όπως κάνουν διάφορα «πολιτισμένα» κράτη! Μάλιστα μερικοί δήμαρχοι έσπευσαν να κατασκευάσουν κρεματόρια για την καύση των νεκρών.

• Τα επιχειρήματα που προβάλλουν αυτοί που επιθυμούν την καύση των νεκρών είναι τα εξής:

1. Υπάρχουν, λένε, έλλειψη χώρου στις μεγάλες πόλεις! Και γιατί δεν δημιουργούνται νέα κοιμητήρια; Πως δημιουργούνται χώροι για parking ή χώροι αναψυχής; Η αγάπη και ο σεβασμός προς τους νεκρούς μας βρίσκουν κατάλληλους χώρους.
2. Οι υποστηρικτές της καύσεως προβάλλουν λόγους υγιεινής. Ότι τάχα το νεκρό σώμα είναι φορέας μικροβίων και τοξικών δηλητηρίων.

Όταν εμείς οι άνθρωποι καταστρέψαμε την ατμόσφαιρα και το περιβάλλον, είναι υποκρισία να λέμε, ότι κινδυνεύουμε από τα μικρόβια των νεκρών, που ούτε

φαίνονται, ούτε απειλούν, ούτε φυσικά υπάρχουν στα κοιμητήρια. Τη μόλυνση τη δημιουργούν οι ζωντανοί και όχι οι νεκροί. Επικίνδυνος θα είναι ο μολυσμένος αέρας από την καύση.

• Η Εκκλησία δεν μπορεί να δεχθεί για τα Μέλη της ή να υιοθετήσει την αποτέφρωση των σωμάτων, επειδή σέβεται το ανθρώπινο σώμα, που το θεωρεί ναό του Αγίου Πνεύματος. Επί πλέον, είναι αρνητική για την καύση για τους εξής λόγους:

1. Το υλικό σώμα του ανθρώπου, πρέπει να επιστρέψει στη γη απ' όπου και ελήφθη, σύμφωνα με τον λόγο του Θεού: «γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει» (Γεν. 3, 19).
2. Στην Παλαιά Διαθήκη ο μη ενταφιασμός θεωρείτο ως τιμωρία και εκδίκηση. Το βλέπουμε αυτό και στους αρχαίους Έλληνες.
3. Η Εξόδιος Ακολουθία συνδέεται στενά με όραση ανθρώπινου σώματος και όχι τέφρας. Όλα τα τροπάρια κάνουν λόγο για κεκοιμημένο και όχι αποτεφρωμένο, για σώμα που βρίσκεται μπροστά μας,

Μαξιμοβιτς (†19 Ιουνίου), ο Άγιος της Διασποράς

Ελληνικά, στα Κινέζικα και στα Αγγλικά. Όταν προσευχόταν στην Αγία Τράπεζα το Άκτιστο Φως τον έλουζε και δεν πατούσε στην γη.

Το 1962 στις 21 Νοεμβρίου τον έστειλαν στο Σαν Φρανσίσκο ως Επίσκοπο στην Ρωσική Εκκλησία της Διασποράς.

Τελούσε καθημερινά την Θεία Λειτουργία και το Άγιο Δισκάριο ήταν πάντοτε γεμάτο, γιατί μνημόνευε πλήθος ονομάτων. Από κάθε τσέπη του έβγαζε χαρτάκια με ονόματα και κάθε μέρα προσετίθοντο και άλλα ονόματα από τα γράμματα που του έστελναν και του ζητούσαν να κάνει προσευχή.

«Ήταν ο αυστηρότερος όλων, σε ότι είχε σχέση με τα Δόγματα της Ορθοδοξίας», σημειώνει ο Άγιος Σεραφεΐμ Ρόουζ.

Αβίαστα, μας θυμίζει τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, που τόνιζε: **«Ιδικόν μου μεν δεν θα είπω τίποτε απολύτως, αυτό δε που έχω διδαχθή από τους Πατέρας, αυτό λέγω».**

Στο Παρίσι γράφτηκε γι' αυτόν το εξής:

«Ζει, πέρα από το δικό μας επίπεδο ύπαρξης»

Δεν είναι τυχαίο πως σ' ένα ναό του Παρισιού, που υπάγεται στη Ρώμη, ένας παπικός ιερέας, απευθυνόμενος στους νέους είπε:

«Ζητάτε αποδείξεις; Λέτε ότι πια δεν υπάρχουν ούτε θαύματα, ούτε άγιοι. Γιατί χρειάζεστε θεωρητικές αποδείξεις, όταν ένας ζωντανός άγιος περπατά στους δρόμους του Παρισιού, ο Άγιος Ιωάννης ο Ανυπόδκτος!».

Ο Άγιος Ιωάννης κοιμήθηκε το Σάββατο στις 19 Ιουνίου το 1966. Λένε, ότι γνώριζε την ημέρα του θανάτου του και ήξερε, ότι ο θάνατός του πλησιάζει και είχε προετοιμαστεί, όπως οι μεγάλοι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Σχεδόν 24 ώρες αργότερα το σώμα του έφθασε στον Καθεδρικό Ναό του Σαν Φρανσίσκο που ο ίδιος είχε ολοκληρώσει. Τον προϋπάντησαν οι κληρικοί, έγινε ολονύχτια αγρυπνία, διάβαζαν το

ψαλτήρι και όλοι αγρυπνούσαν για τελευταία φορά μαζί του.

Το φθινόπωρο του 1993 η Σύνοδος των Ρώσων της Διασποράς της Αμερικής, με υπεύθυνο τον Αρχιεπίσκοπο Αντώνιο του Σαν Φρανσίσκο, άνοιξαν με φόβο Θεού και προσευχή το φέρετρο. Το πρόσωπο του Αγίου, ήταν σκεπασμένο με τον αέρα και η ματιά τους έπεσε στ' άφθαρτα χέρια του. Ξεσκέπασαν και το πρόσωπο του και αποκαλύφθηκε και το άφθαρτο πρόσωπο του. Αποφασίστηκε την επόμενη χρονιά το 1994 στις 2 Ιουλίου να γίνει η ανακήρυξη του Αγίου επίσημα πλέον. Παρόντες ήταν από την Ελλάδα ο Αείμνηστος Πνευματικός μας Πατέρας, Μητροπολίτης Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανός (+2013), τον οποίο συνόδευε τότε Μοναχός και Υποδιάκονος και νυν Σεβαστός Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίων Κυπριανού και Ιουστίνης Φυλής Αρχιμανδρίτης Θεοδόσιος.

Άγγελος

για τελευταίο ασπασμό κ.λπ. Πως λοιπόν η Εκκλησία θα κάνει κηδεία χωρίς σώμα;

4. Με την καύση οι ιατροδικαστικές υπηρεσίες δεν θα μπορούν να ανακαλύπτουν διαπραχθέντα εγκλήματα.
5. Η καύση των νεκρών δεν συμφωνεί με την ιερή μας Παράδοση. Ο Κύριός μας ετάφη σε καινό μνημείο. Η ταφή σημαίνει πίστη στην Ανάσταση των σωμάτων.
6. Η καύση των νεκρών θα στερούσε από τους Χριστιανούς τη θαυματουργική ενέργεια των Αγίων Λειψάνων. Πόσα Λείψανα Αγίων έχουν διατηρηθεί με την ταφή. Η καθιέρωση των Ιερών Ναών γίνεται με την τοποθέτηση στην Αγία Τράπεζα Ιερών Λειψάνων Αγίων. Την ύπαρξη αυτών εγγυάται μόνο η ταφή των σωμάτων και όχι η καύση αυτών. Η στάχτη δεν είναι άγιο λείψανο.
7. Κάτω από την επιθυμία καύσεως κρύπτεται η περιφρόνηση προς το σώμα, η απιστία στην Ανάσταση των νεκρών, η μετεμψύχωση, η κερδοσκοπία και ίσως να κρύπτεται και η άρνηση της υπάρξεως της ψυχής μετά τον θάνατο.

Βέβαια δικαίωμα του καθενός είναι, αν θέλει να καεί το σώμα του. Το δικαίωμα όμως και το θέλη-

μα του ενός προσκρούει στην ανάγκη για σεβασμό του συνόλου. Αν η ταφή αποτελεί αξία, τότε η καύση δεν μπορεί να είναι ατομικό δικαίωμα.

Ο σύγχρονος κόσμος θέλει να κάψει τους νεκρούς, γιατί του λείπει το αιώνιο, το θεϊκό. Αρνείται να σκεφθεί τη ζωή που υπάρχει χωρίς όμως να φαίνεται. Ούτε στα σπλάγχνα ως έμβρυο τη δέχεται, ούτε στον τάφο ως λείψανο, ούτε στη σκέψη ως αιώνιο πρόσωπο. Καίμε ότι έχει αξία, ομορφιά και ζωή. Καίμε τα δάση, καίμε τις περιουσίες μας, καίμε τις αιώνιες αξίες μας, καίμε τις παραδόσεις μας, τώρα θέλουμε να καίμε και τα σώματά μας!

Γι' αυτό η Εκκλησία μας επιμένει να θάπτονται οι κεκοιμημένοι.

Εξ' άλλου κηδεία σημαίνει φροντίδα για τον νεκρό που είναι η ταφή και όχι η καύση.

Χρήστος

Μια υπέροχη καρδιά!

Μια γυναίκα, ιδιοκτήτρια μιας μικρής επιχείρησης ενοικιαζομένων δωματίων, διηγείται μια ιστορία που της άλλαξε τη ζωή..

«Το σπίτι μας ήταν ακριβώς απέναντι από την είσοδο ενός νοσοκομείου. Ζούσαμε στον κάτω όροφο και στον πάνω όροφο είχαμε φτιάξει δωμάτια που τα νοικιάζαμε σε ανθρώπους που ήθελαν να επισκεφτούν την κλινική.

Ένα καλοκαιρινό βράδυ, ετοιμάζαμε το τραπέζι για να φάμε, όταν χτύπησε ξαφνικά η πόρτα. Όταν την άνοιξα, είδα μπροστά μου έναν πραγματικά πολύ παράξενο ηλικιωμένο άνθρωπο. «Είναι τόσο ψηλός όσο ο γιος μου», σκέφτηκα καθώς κοιτούσα το σκυφό, ζαρωμένο του σώμα. Αλλά το πιο φρικτό πράγμα πάνω του ήταν το πρόσωπό του. Πρησμένο, κόκκινο και γεμάτο πληγές. Ήταν τρομακτικός, αλλά η φωνή του ακούστηκε πολύ ευγενική, όταν μου είπε:

«Καλοσπέρα σας. Θα ήθελα ένα δωμάτιο για μία μόνο νύχτα. Είχα πάει για θεραπεία το πρωί στο νοσοκομείο αλλά δεν υπάρχει άλλο λεωφορείο σήμερα, για να γυρίσω πίσω στην ανατολική ακτή. Έτσι αναγκαστικά πρέπει να βρω κάπου να μείνω για ένα βράδυ.»

Μου είπε ότι από το μεσημέρι προσπαθούσε να νοικιάσει κάποιο δωμάτιο, χωρίς όμως επιτυχία. «Είναι παράξενο, αλλά δεν υπήρχε κανένα ελεύθερο. Ίσως να φταίει το πρόσωπο μου», μου είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει. «Ξέρω ότι φαίνεται τρομακτικό, αλλά ο γιατρός μου είπε ότι με τις θεραπείες θα γίνω πάλι όπως παλιά.»

Για μια στιγμή δίστασα, αλλά η επόμενη φράση του με έπεισε: «Θα μπορούσα να κοιμηθώ σε αυτή την κουνιστή πολυθρόνα στη βεράντα σας. Το λεωφορείο μου φεύγει πολύ νωρίς το πρωί.»

Του είπα, ότι μπορεί να καθίσει για να ξεκουραστεί στην βεράντα μέχρι να του ετοιμάσουμε το δωμάτιο. Μπήκα μέσα για να σερβίρω το δείπνο. Όταν τα είχα όλα έτοιμα, βγήκα στην βεράντα και τον ρώτησα αν επιθυμεί να έρθει να φάει μαζί μας. «Οχι, σας ευχαριστώ. Έχω αρκετό φαγητό», ήταν η απάντηση του δείχνοντας μου μια καφέ χάρτινη σακούλα που κρατούσε στο χέρι του.

Όταν έπλυνα τα πιάτα, βγήκα στη βεράντα για να μιλήσω για λίγο μαζί

του. Δεν μου πήρε πολύ χρόνο για να καταλάβω, ότι αυτός ο ηλικιωμένος, έκρυβε μια τεράστια καρδιά μέσα σε αυτό το μικροσκοπικό σώμα.

Μου είπε, ότι ήταν ψαράς. Δούλευε όλη μέρα και όλη νύχτα για να ζήσει την κόρη του, τα πέντε παιδιά της και τον σύζυγό της, ο οποίος είχε μείνει ανάπηρος εξαιτίας ενός τραγικού ατυχήματος.

Δεν παραπονέθηκε για τη ζωή του ούτε μια φορά. Το αντίθετο μάλιστα. Σε κάθε πρόταση του έβρισκε ένα λόγο να νιώθει ευτυχισμένος.

Ήταν χαρούμενος γιατί, αν και είχε καρκίνο του δέρματος, δεν ένιωθε πόνο. Ήταν χαρούμενος γιατί δεν είχε χάσει τις δυνάμεις του και έτσι μπορούσε ακόμη να δουλέψει. Ήταν χαρούμενος γιατί είχε μια όμορφη οικογένεια που τον αγαπούσε πολύ.

Μιλήσαμε για λίγη ώρα ακόμη και στη συνέχεια τον συνόδευα στο δωμάτιο του, για να κοιμηθεί.

Όταν σηκώθηκα το πρωί, τα σεντόνια ήταν τακτοποιημένα, διπλωμένα και ο μικρόσωμος ηλικιωμένος, καθόνταν έξω στη βεράντα. Αρνήθηκε να πάρει μαζί μας πρωινό, αλλά λίγο πριν φύγει για το λεωφορείο του, μου είπε διστακτικά:

«Θα μπορούσα σας παρακαλώ να μείνω πάλι σε εσάς την επόμενη φορά που θα έρθω για θεραπεία; Δεν θα σας βάλω σε κόπο. Μπορώ να κοιμηθώ και σε μια καρέκλα. Δεν έχω πρόβλημα.»

Σταμάτησε για μια στιγμή και στη συνέχεια πρόσθεσε:

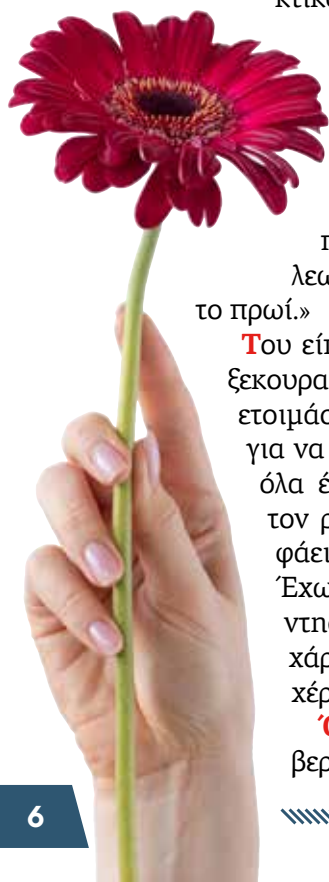
«Τα παιδιά σας με έκαναν να νιώσω σαν στο σπίτι μου. Συνήθως οι ενήλικες ενοχλούνται από το πρόσωπό μου, αλλά τα παιδιά φαίνεται, ότι έχουν πιο καθαρό μυαλό.»

Του είπα, ότι όποτε θελήσει θα είναι ευπρόσδεκτος να έρθει και πάλι.

Είχαν περάσει αρκετές μέρες μέχρι να τον δούμε και πάλι. Ήρθε λίγο μετά τις 7 το πρωί και έφερε μαζί του και δώρα. Ένα μεγάλο ψάρι και μισό κιλό από τις μεγαλύτερες γαρίδες που είχα δει ποτέ μου.

Μου είπε, ότι ήταν φρέσκα γιατί τα είχε βγάλει την νύχτα πριν μπει στο λεωφορείο για να έρθει. Εγώ όμως ήξερα, ότι το λεωφορείο του έφυγε στις 4 τα ξημερώματα. Αυτός ο άνθρωπος ή δεν κοιμήθηκε καθόλου ή κοιμήθηκε ελάχιστα. Μόνο και μόνο για να φέρει αυτά τα ψάρια σε μας!

Στα χρόνια που ακολούθησαν ο ηλικιωμένος ήρθε και έμεινε στο δωμάτιο μας πάρα πολλές φορές. Ποτέ δεν ήρθε όμως με άδεια χέρια. Πάντα έφερνε μαζί του ψάρια, γαρίδες ή λαχανικά από τον κήπο του. Όταν αργούσε να έρθει για θεραπεία, δεν ήθελε να μας αφήσει χωρίς τα δώρα του. Έτσι μας τα έστελνε σε ειδικά συσκευασμένα πακέτα με το ταχυδρομείο.

«Η ΤΡΙΠΛΗ ΔΙΥΛΙΣΗ» ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ

Γνωρίζοντας, ότι έπρεπε να περπατήσει τρία χιλιόμετρα για να πάει στο ταχυδρομείο, αλλά και ότι ήταν σε τρομερά δύσκολη οικονομική κατάσταση, ένιωθα ότι τα δώρα του ήταν για εμάς ακόμη πιο πολύτιμα.

Όταν μου τα έφερναν στην πόρτα μου, πάντα είχα στο μυαλό μου το σχόλιο του γείτονα, όταν είδε τον ηλικιωμένο εκείνο το πρώτο βράδυ:

«Μην μου πεις ότι τον κράτησες αυτόν τον απαίσιο άντρα; Εγώ τον έδωξα. Μπορεί να χάσεις εξαιτίας του, τους πελάτες σου».

Ναι, ίσως και να έχασα ένα πελάτη. Μπορεί και δυο. Αλλά, αν ξόδευαν λίγο από τον χρόνο τους για να γνωρίσουν αυτόν τον άνθρωπο, αποκλείεται να έφευγαν εξαιτίας του.

Εγώ ξέρω, ότι η οικογένεια μου είναι ευτυχισμένη που τον γνώρισε. **Χάρη σε αυτόν μάθαμε πόσο σημαντικό είναι να δέχεσαι τις άσχημες στιγμές που θα σου φέρνει η ζωή χωρίς παράπονο. Μάθαμε να μην απογοητευόμαστε και να μην τα παρατάμε. Να μην κρίνουμε τον άλλον από την εμφάνισή του. Μα πάνω από όλα, αυτός ο άνθρωπος μας δίδαξε πως να είμαστε μια δεμένη οικογένεια. Μια οικογένεια που τα μέλη της θυσιάζονται ο ένας για τον άλλον.**

Πρόσφατα είχα πάει επίσκεψη σε ένα φίλο μου, ο οποίος έχει θερμοκήπιο. Όπως μου έδειχνε τα λουλούδια του, φτάσαμε στο πιο όμορφο απ' όλα: Ένα μεγάλο χρυσάνθεμο, γεμάτο με άνθη. Αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, πρόσεξα ότι μεγάλωνε σε ένα παλιό, σκουριασμένο κουβά. Του είπα: «Εάν αυτό το χρυσάνθεμο ήταν δικό μου, θα το έβαζα στην ωραιότερη γλάστρα που είχα.»

Ο φίλος μου όμως μου άλλαξε γνώμη: «Έχω πολύ όμορφες γλάστρες», μου είπε. «Γνωρίζοντας πόσο όμορφο είναι αυτό το λουλούδι σκέφτηκα, ότι δεν θα το πείραζε να μεγαλώσει σε ένα παλιό δοχείο. Είναι μόνο για λίγο, μέχρι να το πάω έξω στο κήπο.»

Μάλλον ο φίλος μου αναρωτήθηκε, όταν με είδε να γελάω τόσο δυνατά. Γέλασα, γιατί σκέφτηκα τον ηλικιωμένο ψαρά. Για λίγο καιρό φύλαγε μια υπέροχη καρδιά σε ένα άσχημο, μικροσκοπικό, καμπουριασμένο σώμα. Όσπου Κάποιος πήρε την όμορφη καρδιά του για να την φυτέψει στον τεράστιο κήπο του εκεί ψηλά στον Ουρανό. Αυτό ακριβώς δηλαδή που ήθελε να κάνει και ο φίλος μου με το χρυσάνθεμο.»

Άννα Σερβ.

Ας ασχοληθούμε με τα ερωτήματα που πρέπει να θέτουμε, όταν ακούμε μια είδηση ή ένα σχόλιο από κάποιον-κάποια, το οποίο μπορεί να οδηγήσει σε παρεξηγήσεις ή ακόμη και τσακωμούς.

Ο σοφός Σωκράτης μας παρέχει ένα ισχυρό εργαλείο.

Την τριπλή διύλιση.

Μια μέρα, εκεί που ο μεγάλος αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Σωκράτης έκανε τη βόλτα του στην Ακρόπολη, συνάντησε κάποιον γνωστό του, ο οποίος του ανακοίνωσε, ότι έχει να του πει κάτι πολύ σημαντικό που άκουσε για κάποιον από τους μαθητές του...

Ο Σωκράτης του είπε, ότι θα ήθελε, πριν του πει τι είχε ακούσει, να κάνουν το τεστ της “τριπλής διύλισης”.

- Τριπλή διύλιση; ρώτησε με απορία ο γνωστός του.
- Ναι, πριν μου πεις τι άκουσες για το μαθητή μου, θα ήθελα να κάτσουμε για ένα λεπτό να φιλτράρουμε αυτό που θέλεις να μου πεις.
- **Το πρώτο φίλτρο είναι αυτό της Αλήθειας.** Είσαι λοιπόν εντελώς σίγουρος, ότι αυτό που πρόκειται να μου πεις είναι αλήθεια;
- Ε... όχι ακριβώς, απλά το άκουσα όμως και...
- Μάλιστα, άρα δεν έχεις ιδέα αν αυτό που θέλεις να μου πεις είναι αλήθεια ή ψέματα.
- Ας δοκιμάσουμε τώρα **το δεύτερο φίλτρο, αυτό της Καλοσύνης.** Αυτό που πρόκειται να μου πεις για τον μαθητή μου είναι κάτι καλό;
- Καλό; Όχι το αντίθετο μάλλον...
- Άρα, συνέχισε ο Σωκράτης, θέλεις να πεις κάτι κακό για τον μαθητή μου, αν και δεν είσαι καθόλου σίγουρος ότι είναι αλήθεια.

Ο γνωστός του έσκυψε το κεφάλι από ντροπή και αμνηνία.

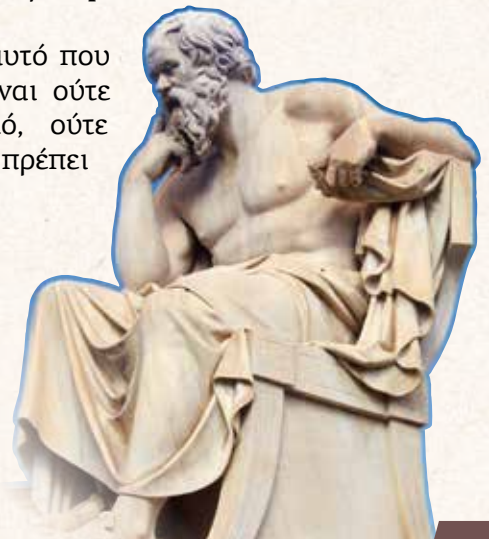
- Παρόλα αυτά, συνέχισε ο Σωκράτης, μπορείς ακόμα να περάσεις το τεστ γιατί υπάρχει και το τρίτο φίλτρο.

Το τρίτο φίλτρο της Χρησιμότητας. Είναι αυτό που θέλεις να μου πεις για τον μαθητή μου κάτι που μπορεί να μου φανεί χρήσιμο;

- Όχι δεν νομίζω...
- Άρα, λοιπόν, αφού αυτό που θα μου πεις δεν είναι ούτε αλήθεια, ούτε καλό, ούτε χρήσιμο, γιατί θα πρέπει να το ακούσω;

Ο γνωστός του έφυγε ντροπιασμένος, έχοντας πάρει ένα καλό μάθημα...

Γιώργος

Αποφθέγματα!

Η αμαρτία στην αρχή
έρχεται σαν ταξιδιώτης
της νύχτας. Έπειτα
γίνεται επισκέπτης και
τελικά οικοδεσπότης!

Εμπόδια είναι όλα εκείνα που
βλέπουμε, όταν πέρνουμε τα
μάτια μας από τον στόχο!

Απέναντι στον εαυτό μας,
να είμαστε αυστηροί!

Απέναντι στις αξίες μας,
να είμαστε ανυποχώρητοι!

Απέναντι στις δυσκολίες,
να είμαστε γενναίοι!

Απέναντι στις κολακείες,
να είμαστε αδιάφοροι!

Η ζωή μας διδάσκει
να απολαμβάνουμε
τον χρόνο και
ο χρόνος μας
διδάσκει να
εκτιμούμε τη ζωή.

Αν δεν είσαι άγκυρα,
δεν έχεις καμιά δουλειά στον πάτο...!

